

— Биньо, има ли нѣщо ?

— Нищо нѣма, господинъ подпоручикъ.

— А прожекторътъ свѣти ли ?

— Кое ? Пружока ?

— Да...

— Свѣти, господинъ подпоручикъ . . .  
много свѣти...

— Иди да кажешъ на фелдфебеля да  
провѣри часовитѣ.

Биньо става, чувамъ удара на ножа, който  
той натѣква на пушката си и плѣсъка на  
стѣпките по мократа земя, които се отдале-  
чаватъ и глѣхнатъ. Нѣколко минути минаватъ  
въ напрегнато безпокойно очакване. Но ето  
зачуватъ се пакъ стѣпки, въ тъмния отворъ  
на землянката се показва усмихнато лице,  
цѣло измокрено отъ дъжда.

— Благополучно, господинъ подпоручикъ.  
Будни сж часовитѣ. Нищо нѣма...

— Благополучно ? Добре, добре, легни  
си пакъ.

Той се скрива и нѣкаква сладостна вълна  
залива и гали душата. Колко добри, колко  
чисто и беззаветно преданни сж тия млади  
момчета!...

Въ полудрѣмка минава почти часъ. Презъ  
всѣки нѣколко минути азъ отварямъ очи и  
гледамъ часовника. Той тѣй бавно върви и  
още тѣй зловещо-потайна и черна е нощта.  
Непрекжснато вали дъждъ и далечъ глухо и